

Czwartek, 17 stycznia 2013 r.

10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, rządów państw członkowskich, rządów i parlamentom krajów Mercosuru oraz parlamentowi Mercosuru (Parlasur).

P7_TA(2013)0031

Przemoc wobec kobiet w Indiach

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 stycznia 2013 r. w sprawie przemocy wobec kobiet w Indiach (2013/2512(RSP))

(2015/C 440/19)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Indii, w szczególności rezolucję z dnia 13 grudnia 2012 r. w sprawie dyskryminacji ze względu na przynależność kastową⁽¹⁾, a także rezolucje w sprawie rocznych sprawozdań dotyczących praw człowieka na świecie, w szczególności z dnia 18 kwietnia 2012 r.⁽²⁾ i 13 grudnia 2012 r.⁽³⁾; uwzględniając swoje liczne poprzednie rezolucje piętnujące gwałt i przemoc seksualną w krajach na całym świecie,
- uwzględniając wspólny plan działania w ramach partnerstwa strategicznego UE-Indie podpisany w listopadzie 2005 r. oraz dialog tematyczny UE-Indie dotyczący praw człowieka,
- uwzględniając oświadczenie wysokiej przedstawiciel Catherine Ashton wydane w imieniu Unii Europejskiej z okazji Międzynarodowego Dnia przeciw Przemocy wobec Kobiet (25 listopada 2012 r.),
- uwzględniając oświadczenie wysokiej przedstawiciel Catherine Ashton z okazji Światowego i Europejskiego Dnia przeciwko Karze Śmierci (10 października 2012 r.),
- uwzględniając art. 2 i art. 3 ust. 5 Traktatu o Unii Europejskiej,
- uwzględniając oświadczenie wysokiej komisarz ONZ ds. praw człowieka Navi Pillay z dnia 31 grudnia 2012 r.,
- uwzględniając milenijne cele rozwoju Organizacji Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając instrumenty ONZ dotyczące przemocy wobec kobiety, w szczególności Wiedeńską deklarację i program działania z dnia 25 czerwca 1993 r. przyjęte przez Światową Konferencję Praw Człowieka (A/CONF.157/23), sprawozdania specjalnych sprawozdawców z ramienia wysokiego komisarza ONZ ds. praw człowieka przemocy wobec kobiet, zalecenie ogólne nr 19 przyjęte przez Komitet ds. Likwidacji Dyskryminacji Kobiet (CEDAW) (11. sesja, 1992 r.), Deklarację w sprawie eliminacji przemocy wobec kobiet z dnia 20 grudnia 1993 r. (A/RES/48/104), Konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet oraz Międzynarodową konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji rasowej (CERD) i zalecenie ogólne XXIX dotyczące jej art. 1 ust. 1,
- uwzględniając zalecenia dotyczące Indii w ramach specjalnych procedur ONZ, ze strony organów traktatowych ONZ oraz w ramach powszechnych okresowych przeglądów praw człowieka, a w szczególności zalecenia adresowane do Indii w sprawozdaniach Komitetu ONZ ds. Likwidacji Dyskryminacji Kobiet z lutego 2007 r. i października 2010 r.,
- uwzględniając projekt zasad i wytycznych ONZ dotyczących skutecznej likwidacji dyskryminacji ze względu na pracę i pochodzenie,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0512.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0126.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0503.

Czwartek, 17 stycznia 2013 r.

- uwzględniając konstytucję indyjską i indyjski kodeks karny, zwłaszcza par. 376 kodeksu karnego dotyczący gwałtu,
 - uwzględniając art. 122 ust. 5 oraz art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w dniu 16 grudnia 2012 r. 23-letnia studentka padła ofiarą zbiorowego gwałtu, a jej towarzyszy został pobity, gdy pięciu mężczyzn i jedne młodociany brutalnie zaatakowało ich w autobusie prywatnej firmy w New Delhi; mając na uwadze, że ofiara odniosła tak poważne obrażenia, iż zmarła tragiczną śmiercią 29 grudnia 2012 r. w Singapurze;
- B. mając na uwadze, że w Indiach zapanowało powszechne oburzenie, a demonstranci ze wszystkich warstw społecznych wzywają do reformy prawa i ochrony porządku publicznego oraz do ogólnej zmiany nastawienia do kobiet; mając na uwadze, że demonstracje te stanowią istotny krok w kierunku przerwania milczenia otaczającego gwałt oraz przemoc seksualną i jako takie otwierają drogę do zmian;
- C. mając na uwadze, że w związku z tą sprawą zatrzymano pięciu mężczyzn i jednego młodocianego, a obecnie trwa ich przyspieszony proces, przy czym młodociany sprawca podlega odrębnej procedurze;
- D. mając na uwadze, że policja indyjska skierowała skargę przeciw stacji Zee News, po tym jak przeprowadziła ona wywiad z przyjacielem ofiary, który razem z nią padł ofiarą napaści z 16 grudnia 2012 r.;
- E. mając na uwadze, że od czasu tej niedawnej napaści popełnionej w New Delhi w prasie krajowej i międzynarodowej pojawiły się liczne doniesienia o innych gwałtach: 27 grudnia 2012 r. w Pendżabie dziewczyna popełniła samobójstwo po gwałcie zbiorowym, ponieważ policja nie chciała przyjąć jej skargi ani aresztować oskarżonych, a zamiast tego zasugerowała małżeństwo z jednym z oprawców; 12 stycznia 2013 r. w Pendżabie 29-letnia matka dwojga dzieci padła ofiarą gwałtu zbiorowego w autobusie w okolicznościach bardzo zbliżonych do pierwszego przypadku, w następstwie czego policja aresztowała kolejnych sześciu podejrzanych; dzień później 16-letnia dziewczyna dokonała samospalenia po gwałcie;
- F. mając na uwadze, że według indyjskiego Biura Krajowego Rejestru Karnego w 2011 r. zgłoszono ponad 24 000 przypadków gwałtu; mając na uwadze, że na 635 przypadków zgłoszonych w 2012 r. w Delhi tylko w jednym doszło do skazania sprawców;
- G. mając na uwadze, że ruch kobiecy w Indiach od dawna piętnuje wszelkie formy przemocy wobec kobiet w Indii, a także ogólnie nierówności między płciami, wzywając do działań politycznych na rzecz należnych kobietom praw człowieka;
- H. mając na uwadze, że przemoc seksualna wobec kobiet jest powszechna, nie tylko w Indiach, lecz na całym świecie, i jest zakorzeniona w strukturalnych nierównościach między płciami oraz że w związku z tym działaniom przeciw przemocy wobec kobiet musi towarzyszyć podwyższenie statusu i poprawa sytuacji kobiet we wszystkich grupach społecznych;
- I. mając na uwadze, że według szacunków indyjskich socjologów różnorodne brutalne i dyskryminujące praktyki prowadzą w Indiach do śmierci niemal 2 milionów kobiet i dziewcząt każdego roku – przemoc seksualna jest tylko jedną z nich, zaś pozostałe to m.in. spory dotyczące posagu, zabójstwa i zaniedbywanie niemowląt płci żeńskiej, nierówny dostęp do zasobów i opieki zdrowotnej oraz słaba opieka nad osobami starszymi;
- J. mając na uwadze, że kobiety i dziewczęta dotknięte dyskryminacją kastową są szczególnie narażone na różne formy przemocy seksualnej, są zmuszane do rytualnej prostytucji, stają się przedmiotem handlu ludźmi oraz padają ofiarą przemocy domowej i przemocy stosowanej jako kara, gdy próbują dochodzić zadośćuczynienia za popełnione wobec nich przestępstwa – raz jeszcze pokazał to znany przypadek gwałtu zbiorowego popełnionego w Pipili 29 listopada 2011 r., kiedy to władze odmówiły przyjęcia skargi, a jego ofiara spotkała się z właściwym traktowaniem dopiero po interwencji Sądu Najwyższego, później jednak zmarła w wyniku odniesionych obrażeń;
- K. mając na uwadze, że według badania Thomson Reuters Foundation Indie to w grupie G20 najgorszy kraj dla kobiet;
- L. mając na uwadze, że według Amnesty International w Indiach co 21 minut zgłaszany jest gwałt, jednak wiele gwałtów z nich nie zostaje zgłoszonych, zwłaszcza w uboższych społecznościach, ze względu na piętno społeczne związane z tym przestępstwem; mając na uwadze, że wydaje się, iż policja indyjska jasno zdaje sobie sprawę ze skali tego rodzaju przestępczości, jednak często zaniedbuje obronę kobiet;

Czwartek, 17 stycznia 2013 r.

- M. mając na uwadze, że osoby, które przeżyły akty przemocy seksualnej, doświadczają poważnych problemów zdrowotnych natury zarówno psychicznej, jak i fizycznej, w tym chorób przenoszonych drogą płciową, np. AIDS; mając na uwadze, że liczne ofiary gwałtu ulegają ponownej wiktymizacji, gdyż są odrzucane przez własne rodziny i społeczności;
- N. mając na uwadze, że prawo indyjskie dotyczące napaści na tle seksualnym jest krytykowane przez krajowe i międzynarodowe grupy obrońców praw człowieka jako przestarzałe, w szczególności ze względu na wąską definicję gwałtu; mając na uwadze, że w Indiach osobom, które przeżyły napad na tle seksualnym, nie zapewnia się odpowiednich usług, w tym stosownej i szybkiej reakcji policji, dostępu do opieki zdrowotnej, doradztwa i innych usług wspierających, czego rezultatem są doraźne i nieprzewidywalne reakcje, często upokarzające dla ofiar;
- O. mając na uwadze, że po napadzie w New Delhi centralny rząd Indii powołał trzyosobową komisję w celu dokonania przeglądu obowiązujących przepisów, tak aby zapewnić szybsze orzekanie i zaostrzone kary w przypadkach napaści na tle seksualnym ze szczególnym okrucieństwem;
- P. mając na uwadze, że po niedawnych wydarzeniach urzędnicy rządowi wysokiego szczebla ogłosili, że będą popierać bardziej surowe kary za gwałt, łącznie z karą śmierci;
- Q. mając na uwadze, że w maju 2012 r. 90 organizacji społeczeństwa obywatelskiego i indywidualnych osób zwróciło się na piśmie do premiera Indii Manmohana Singha, domagając się reform w reakcji na napaści na tle seksualnym i apelując o większą odpowiedzialność polityczną;
- R. mając na uwadze, że UE zobowiązała się do udzielenia Indiom wsparcia na rzecz programów zdrowotnych i edukacyjnych rządu indyjskiego na lata 2007–2013 w kwocie 470 mln EUR;
- S. mając na uwadze, że w ciągu dwóch minionych dziesięcioleci Indie poczyniły znaczące postępy w ograniczaniu ubóstwa, choć wciąż pozostaje wiele do zrobienia, szczególnie w kwestii wyrównywania szans w zakresie edukacji, opieki zdrowotnej i perspektyw ekonomicznych dla kobiet i grup w trudnej sytuacji;
- T. mając na uwadze, że Indie są największą na świecie demokracją oraz ważnym politycznym i gospodarczym partnerem UE, co wiąże się z demokratycznymi obowiązkami;
1. wyraża głęboką solidarność z ofiarami napaści w New Delhi oraz z ofiarami wszelkich innych tego rodzaju napaści – niezależnie od tego, czy doniosły o nich środki przekazu – i składa wyrazy współczucia ich rodzinom; stanowczo potępia wszelkie formy przemocy seksualnej, która jest zjawiskiem ogólnoswiatowym dotykającym wiele państw;
 2. przyjmuje z zadowoleniem wielką falę solidarności z ofiarami gwałtów w samych Indiach i na całym świecie i ma nadzieję, że masowe demonstracje przyczynią się do przyspieszenia niezbędnych reform;
 3. oczekuje, że Indie, które są państwem demokratycznym i utrzymują ożywione stosunki z UE, zadbają o przestrzeganie demokratycznych zasad, praw podstawowych i praw człowieka, a zwłaszcza praworządności i praw kobiet;
 4. głęboko ubolewa nad tym, że nie zrobiono więcej, by udzielić natychmiastowej pomocy ofiarom napaści, oraz że w tym i w innych przypadkach brak szacunku dla kobiet, brak pomocy medycznej, nieudolna ochrona porządku publicznego i brak środków prawnych zniechęcają ofiary gwałtów do wysuwania zarzutów przeciwko sprawcom;
 5. przypomina rządowi indyjskiemu o jego prawach i obowiązkach na mocy konstytucji Indii, w szczególności o jego obowiązku położenia kresu praktykom uwłaczającym godności kobiet (art. 51 (A));
 6. zachęca indyjski parlament do dalszego uwzględniania zaleceń indyjskiej Krajowej Komisji ds. Kobiet co do zmiany i wdrożenia indyjskiego prawodawstwa w celu ochrony kobiet przed tego rodzaju przestępstwami;
 7. przyjmuje z zadowoleniem zapowiedź indyjskiego rządu, że powoła on komisję śledczą w sprawie bezpieczeństwa publicznego kobiet w Delhi oraz izbę sądową w celu przeglądu indyjskich ram prawnych odnoszących się do przemocy wobec kobiet; z niecierpliwością oczekuje rychłej publikacji zaleceń komisji śledczej pod przewodnictwem emerytowanego sędziego Sądu Najwyższego J. S. Vermy oraz jego współpracy z Krajową Komisją ds. Kobiet i indyjskim parlamentem w celu pełnego wdrożenia środków na rzecz zapobieżenia tego rodzaju przestępstwom w przyszłości;

Czwartek, 17 stycznia 2013 r.

8. z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie nowego specjalnego sądu, który w trybie przyspieszonym będzie rozpatrywać wyłącznie sprawy dotyczące przemocy seksualnej wobec kobiet; wyraża jednak zaniepokojenie faktem, że proces oskarżonych jest zamknięty dla dziennikarzy i wydano zakaz druku lub publikacji na jakiegokolwiek tematy związane z tego rodzaju postępowaniami sądowymi bez zgody sądu, co wzbudziło niepokój opinii publicznej; uważa, że osoby, które okażą się winne, powinny zostać skazane na karę adekwatną do ich winy; ponownie wyraża swój wieloletni sprzeciw wobec kary śmierci w każdym przypadku i we wszelkich okolicznościach;

9. wzywa indyjskie władze do opracowania skoordynowanej reakcji na przemoc uwarunkowaną płcią, a zwłaszcza napaści na tle seksualnym, w ścisłej konsultacji z grupami kobiet; podkreśla potrzebę monitorowania przez rządy stanowe sposobów, w jakie policja prowadzi dochodzenia w sprawach dotyczących napaści na tle seksualnym, poprzez zagwarantowanie odpowiedzialności funkcjonariuszy, ściganie sprawców i zapewnienie godnego traktowania osób pozostałych przy życiu;

10. wzywa parlament indyjski do zadbania o to, by akt o prawie karnym (nowelizacja) z 2012 r. został zmieniony w celu uznania za przestępstwo wszelkich form napaści na tle seksualnym, zarówno z penetracją, jak i bez penetracji, dzięki czemu uzyska się gwarancję, że wszelkie nowe kary będą zgodne z międzynarodowym prawem w zakresie praw człowieka, oraz do zmiany prawa w taki sposób, by uchylić prawny immunitet i przeszkody proceduralne w przypadku, gdy o napaść na tle seksualnym lub o inne formy naruszenia praw człowieka są oskarżone służby policyjne lub siły bezpieczeństwa publicznego;

11. wzywa przedstawicielstwa UE i państw członkowskich w Indiach, by potraktowały priorytetowo programy zaradcze dotyczące przemocy wobec kobiet, w tym w ramach systemu kształcenia, oraz programy szczególnie zorientowane na kobiety i dziewczęta;

12. wzywa władze indyjskie do podjęcia natychmiastowych działań i do wdrożenia skutecznych środków na rzecz poprawy sposobu, w jaki indyjskie służby policyjne traktują gwałt i napaść na tle seksualnym, w tym poprzez utworzenie specjalnych zespołów w każdej jednostce policji; zauważa, że gubernator Delhi nie odpowiada za operacje policyjne na podlegającym jej obszarze; przypomina, że w innych dużych miastach osiągnięto większą odpowiedzialność polityczną i modernizację służb policyjnych dzięki bezpośredniej sprawozdawczości i bezpośredniemu zarządzaniu; zwraca uwagę na pilną potrzebę szkolenia funkcjonariuszy policji w zakresie bezpieczeństwa kobiet;

13. wzywa rząd indyjski do przeprowadzenia dochodzenia w sprawach wysokich rangą urzędników, na których ciąży dotąd niewyjaśnione oficjalne zarzuty o gwałt;

14. wzywa Komisję do współpracy z władzami indyjskimi, aby pomóc im w opracowaniu skoordynowanej reakcji na przemoc uwarunkowaną płcią, a zwłaszcza napaści na tle seksualnym, w tym we wdrożeniu zaleceń prowadzonej przez ONZ kampanii UNiTE na rzecz wyeliminowania przemocy wobec kobiet; wzywa Komisję ONZ ds. Statusu Kobiet, by na swojej 57. sesji, która odbędzie się marcu 2013 r., poddała pod debatę i uznała fakt, że przemoc wobec kobiet przybiera jedną w swoim rodzaju formę w przypadku, gdy krzyżują się ze sobą kwestie płci i kasty;

15. wyraża głębokie zaniepokojenie szeroko rozpowszechnioną w Indiach przemocą wobec kobiet i dziewcząt z kasty dalitów, w tym przemocą seksualną ze strony mężczyzn z dominujących kast, oraz wysokim wskaźnikiem bezkarności sprawców w takich przypadkach; wzywa rząd Indii, by tak samo traktował wszystkie przypadki przemocy seksualnej wobec kobiet oraz by prowadzono dochodzenia i ścigano takie przypadki w identyczny, sprawiedliwy, przejrzysty i szybki sposób;

16. podkreśla, że nikt nie powinien zawierać małżeństwa, jeśli nie wyrazi na to zgody lub pod przymusem; podkreśla, że żadna ofiara nie powinna być zmuszana do małżeństwa z agresorem i że należy udzielać dodatkowego wsparcia ofiarom, by uniknęły spolecznej presji na takie rozwiązanie;

17. wzywa Radę i Komisję do zadbania o to, by UE nie zaprzestała udzielać ukierunkowanej pomocy sektorowej w Indiach z zamiarem osiągnięcia milenijnych celów rozwoju zgodnie z następnymi wieloletnimi ramami finansowymi oraz w ramach następnego krajowego dokumentu strategicznego na okres po 2013 r.; sądzi, że pomoc ta powinna obejmować sektorowe wsparcie socjalne na rzecz opieki zdrowotnej i edukacji dla kobiet oraz najlepsze praktyki w zakresie sprawowania rządów, podejmowania decyzji i rozwoju – w tym metody lepszego świadczenia usług w celu zaradzenia ubóstwu – problematyki płci, reform instytucjonalnych i zarządzania sektorem publicznym;

Czwartek, 17 stycznia 2013 r.

18. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządów państw członkowskich, specjalnemu przedstawicielowi UE ds. praw człowieka, prezydentowi, rządowi i parlamentowi Indii, sekretarzowi generalnemu ONZ, przewodniczącym Podkomisji ONZ ds. Propagowania i Ochrony Praw Człowieka oraz Komisji ONZ ds. Statusu Kobiet, dyrektor wykonawczej UN Women i specjalnej wysłanniczce ONZ ds. przemocy wobec kobiet.

P7_TA(2013)0032

Sytuacja w zakresie praw człowieka w Bahrajnie

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 stycznia 2013 r. w sprawie praw człowieka w Bahrajnie (2013/2513(RSP))

(2015/C 440/20)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje z dnia 27 października 2011 r. w sprawie Bahrajnu⁽¹⁾ oraz z 15 marca 2012 r. w sprawie łamania praw człowieka w Bahrajnie⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 marca 2011 r. w sprawie stosunków Unii Europejskiej z Radą Współpracy Państw Zatoki⁽³⁾,
- uwzględniając oświadczenie swojego przewodniczącego z dnia 12 kwietnia 2011 r. w sprawie śmierci dwóch bahrajńskich działaczy ruchu obywatelskiego oraz oświadczenie z dnia 28 kwietnia 2011 r. potępiające wyroki śmierci wydane na czterech Bahrajńczyków za udział w pokojowych protestach prodemokratycznych,
- uwzględniając wizytę delegacji swojej Podkomisji Praw Człowieka w Bahrajnie w dniach 19–20 grudnia 2012 r. oraz oświadczenie dla prasy wydane przez tę delegację,
- uwzględniając decyzję sądu kasacyjnego Bahrajnu z dnia 7 stycznia 2013 r. o utrzymaniu w mocy wyroków dla 13 działaczy politycznych,
- uwzględniając oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa w sprawie Bahrajnu, a w szczególności jej oświadczenie z dnia 24 listopada 2011 r. w sprawie publikacji sprawozdania bahrajńskiej niezależnej komisji śledczej, oświadczenie z dnia 5 września 2012 r. w sprawie decyzji bahrajńskiego sądu apelacyjnego dotyczącej sprawy Abdulhadiego Al-Khawaja i 19 innych osób oraz oświadczenie z dnia 23 listopada 2012 r. w sprawie pierwszej rocznicy publikacji sprawozdania bahrajńskiej niezależnej komisji śledczej, jak i oświadczenia jej rzecznika: z dnia 13 lutego 2012 r. w sprawie rocznicy zamieszek w Bahrajnie, z dnia 10 kwietnia 2012 r. w sprawie sytuacji Abdulhadiego Al-Khawaja w Bahrajnie, z dnia 16 sierpnia 2012 r. w sprawie skazania Nabila Radzaba w Bahrajnie, z dnia 24 października i 7 listopada 2012 r. w sprawie niedawnych aktów przemocy w Bahrajnie, a także oświadczenia wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel wygłoszone w Parlamencie Europejskim w dniu 12 października 2011 r. w sprawie sytuacji w Egipcie, Syrii, Jemenie i Bahrajnie,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie Bahrajnu z dnia 24 maja, 12 kwietnia, 21 marca i 21 lutego 2011 r.,
- uwzględniając oświadczenia sekretarza generalnego ONZ z dnia 23 czerwca i 30 września 2011 r. w sprawie wyroków na 21 bahrajńskich działaczy politycznych, obrońców praw człowieka i przywódców opozycji, a także oświadczenia rzecznika sekretarza generalnego z dnia 12 kwietnia 2012 r. w sprawie zamachu bombowego w Bahrajnie oraz z 30 września 2011 r., a także z 15 lutego, 24 kwietnia, 5 września i 1 listopada 2012 r. oraz z 8 stycznia 2013 r. w sprawie Bahrajnu,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0475.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0094.

⁽³⁾ Dz.U. C 247 E z 17.8.2012, s. 1.